

KLASIKAPLUS.CZ

1. Čertova stěna v Ostravě je inscenována s laskavým nadhledem

16.12.2023 klasikaplus.cz - Karla Hofmannová

Odkaz na originál

Klíčová slova: Antonína; Divadla; Dvořáka; operní; opery; Ostrava; ostravské

"Provedení premiéry se ujal druhý dirigent Josef Kurfiřt. Příležitost, kterou dostal, nepromarnil a představení vedl s energií a soustředěně."

"Ke cti režiséra Jiřího Nekvasila je nutno konstatovat, že se oprostil od romanticko-dramatického vizuálu, vsadil na herecké a pěvecké schopnosti protagonistů a nechal působit sílu a opravdovost hudby."

"Je to inscenace, co dokladuje vyzářlost a hudební mistrovství autora i celého operního souboru."

Dramaturgie opery Moravskoslezského divadla přivedla ve čtvrtek 14. prosince na jeviště **Divadla Antonína Dvořáka** obnovenou inscenaci

Čertovy stěny. Poslední dokončená opera Bedřicha Smetany byla uvedena na tamní jeviště naposledy roku 2014. V režii Jiřího Nekvasila a na scéně Davida Baziky připravil současné hudební nastudování Marek Šedivý, pro jeho onemocnění se provedení premiéry ujal druhý dirigent Josef Kurfiřt. Nové bylo i obsazení rolí a inscenace se dočkala vřelého přijetí.

V rámci Roku české hudby v roce 2024 a připomenutí 200. výročí narození

Bedřicha Smetany a 140 let od jeho úmrtí dramaturgie **ostravské opery** připravuje ambiciózní projekt, Smetanovský **operní** cyklus **Ostrava** 2024, který má předobraz v akci před sto lety. Tehdy, ke 100. výročí Smetanova narození, připravil během čtyř sezón tehdejší šéf opery Emanuel Bastl všechny dokončené autorovy opery a uvedl celý operní cyklus. V roce 2024 se chystá podobný počín. Všech osm Smetanových oper uvede operní divadlo v týdnu 2. – 10. března (2. března se skladatel narodil) a následně v týdnu 4. – 12. května, cyklus tedy bude ukončen v den skladatelova úmrtí.

Uvedení obnovené premiéry Čertovy stěny po deseti letech na jeviště Divadla A. Dvořáka je tedy logickým počínem a přirozenou příležitostí k obnovení inscenace. Hudebního nastudování se ujal místo předchozího Roberta Jindry současný hudební ředitel Marek Šedivý. Bohužel ho postihla nemoc a provedení premiéry se ujal druhý dirigent Josef Kurfiřt. Příležitost, kterou dostal, nepromarnil a představení vedl s energií a soustředěně; dokázal udržet na uzdě všechny nástrahy Smetanovy hudby, zejména ve složitých polyfonních ansámblech.

Scéna Davida Baziky zůstala stejná, z jeviště se na diváka dívají velké podobizny Bedřicha Smetany, jež se barví do červena, když avizují dáblský zásah. Poslední scénu bouře a povodně, která svádí k romantickým představám, ponechal scénograf v hladkém, bílém provedení dvou obrovských panelů; rozvírají se, aby otevřely průhled na schody do kláštera. Jinak zůstává scéna prázdná, jediným kusem nábytku je tu vladařské křeslo, na němž sedává pan Vok, ale občas ho na něm střídá dábel. Boj o moc mezi dáblem Rarachem a církví, kterou nepřilíš opravdově zastupuje otec Beneš poustevník, by nebyl úspěšný, kdyby nezasáhla moc lásky. Zde se dramatičnost opery mění na romantiku, ke cti režiséra Jiřího Nekvasila je však nutno konstatovat, že se oprostil od romanticko-dramatického vizuálu, vsadil na herecké a pěvecké schopnosti protagonistů a nechal působit sílu a opravdovost hudby. Jeho pohled na inscenaci nepostrádá nadhled a humor. Pro pěvce to je velký závazek, se kterým se vyrovnávají každý po svém. Kostýmy Marty Roszkopfové jsou stylizované do historického kontextu. Pánové jsou ve střídém polovojském stylu a jsou tu jen dvě ženské postavy. Prostý lidový kostým Katušky se ostře odráží od předimenzované Hedviky, jejíž vstup s obrovským kloboukem kontrastuje s charakteristikou postavy, která ji uvozuje. Fantaskní postavy mají kostýmy až příliš expresivní a dávají inscenaci druhý plán, jenž ale není ničím podložený. Jednou jsou tu folklorní postavy bači a oveček, pak operetní vize Katušky i Hedviky a také pekelníků, jejichž balet v choreografii Jany Tomsové a Gianvita Attimonelliho patří opět do jiného světa.

V roli pana Voka Vítkovce, pána z Růže, exceloval Jiří Brückler. Plný a barevný baryton měl žesťový tón, díky němuž hlas získával údernost i jímavost a dokázal obsáhnout i výrazově niterné emoční hnutí myslí při zachování důstojnosti postavy. Mladého rytíře Jarka zpíval Martin Šrejma jasným tenorem, probarveným a s přesvědčivým výrazem. Sympatickou postavou byla role Závíše, mladého synovce pana Voka. Tuto kalhotkovou roli zvládala s noblesou i rázností Anna Nitrová příjemným a plnokrevným mezzosopránem. Postava hradního Michálka je poněkud diskutabilní, mělo by jít o buffo tenor, ale Gianluca Zampieri mu dal tmavší barvu a zatěžkanost v pěveckém i v hereckém ztvárnění, což ho téměř připravilo o komickou polohu. Jeho dcerou Katuškou byla Veronika Kaiserová, jejíž mladistvý tón hlasu bral za srdce, i když celkový projev byl ještě poněkud nevyzrálý. Hedvikou byla Veronika Rovná, jejíž ztvárnění role do inscenace nezapadá. Nepomáhá jí už vstupní scéna, kdy na místo očekávaného bezbranného sirotka vstupuje noblesní dáma z přehlídkového mola. Její odstup vůči Vokovi je překvapivý a především její hlasový projev jaksi neseď. Předimenzovaná dynamika a nepřeslechnutelné tremolo působí nepřírodně a pojetí postrádá výraz. Povedlo se duo Rarach – Beneš, kdy Raracha zpíval František Zahradníček, u něhož byla avizovaná indispozice, přesto zpíval zvučným basem a užíval si roli pekelníka. Roli Beneše zpíval Martin Gurbaľ, jeho Beneš byl poněkud submisivní, a tedy občas i méně znělý, pekelné duo však bylo mistrným pěveckým číslem.

Největší síla opery je v ansámblech a především ve sborech. Smetana opět potvrdil, že tady je jeho doména a naplnil sborové scény komplexní polyfonní fakturou. Byla to především příležitost pro operní sbor, perfektně připravený sbormistrem Jurijem Galatenkem, jehož vyrovnanost a plnost zvuku udivovala a pohlcovala publikum. Spolu se sborem zpívali i sólisté, pro něž to mohla být výjimečná příležitost prokázat svoji hudební erudovanost.

Orchestr opery překvapil již v počátku bohatostí zvuku při předehře, sice limitovaným hloubkou orchestrů, ale následně

konvenujícím sólovým projevům pěvců; ty podporoval, ale nikdy nekryl. Dirigent Josef Kurfiřt se zhostil premiéry s maximálním nasazením a prokázal smysl pro pohotovost a rovněž pro komplexní a vyvážený hudební celek představení. Je to inscenace, co dokladuje vyzrálost a hudební mistrovství autora i celého operního souboru.

[« zpět na začátek](#)

© NEWTON Media, a. s., tel.: +420 225 540 801-2, www.anopress.cz, obchod@anopress.cz

Čertova stěna v Ostravě je inscenována s laskavým nadhledem

Autorka: [Karla Hofmannová](#)

- velikost písma

„Provedení premiéry se ujal druhý dirigent Josef Kurfírt. Příležitost, kterou dostal, nepromarnil a představení vedl s energií a soustředěně.“

„Ke cti režiséra Jiřího Nekvasila je nutno konstatovat, že se oprostil od romanticko-dramatického vizuálu, vsadil na herecké a pěvecké schopnosti protagonistů a nechal působit sílu a opravdovost hudby.“

„Je to inscenace, co dokladuje vyzrálost a hudební mistrovství autora i celého operního souboru.“

Dramaturgie opery Moravskoslezského divadla přivedla ve čtvrtek 14. prosince na jeviště Divadla Antonína Dvořáka obnovenou inscenací *Čertovy stěny*. Poslední dokončená opera Bedřicha Smetany byla uvedena na tamní jeviště naposledy roku 2014. V režii Jiřího Nekvasila a na scéně Davida Baziky připravil současné hudební nastudování Marek

Šedivý, pro jeho onemocnění se provedení premiéry ujal druhý dirigent Josef Kurfiřt. Nové bylo i obsazení rolí a inscenace se dočkala vřelého přijetí.

V rámci **Roku české hudby** v roce 2024 a připomenutí 200. výročí narození **Bedřicha Smetany** a 140 let od jeho úmrtí dramaturgie ostravské opery připravuje ambiciózní projekt, Smetanovský operní cyklus *Ostrava 2024*, který má předobraz v akci před sto lety. Tehdy, ke 100. výročí Smetanova narození, připravil během čtyř sezón tehdejší šéf opery **Emanuel Bastl** všechny dokončené autorovy opery a uvedl celý operní cyklus. V roce 2024 se chystá podobný počín. Všechny osm Smetanových oper uvede operní divadlo v týdnu 2. – 10. března (2. března se skladatel narodil) a následně v týdnu 4. – 12. května, cyklus tedy bude ukončen v den skladatelova úmrtí.

Uvedení obnovené premiéry *Čertovy stěny* po deseti letech na jeviště Divadla A. Dvořáka je tedy logickým počínem a přirozenou příležitostí k obnovení inscenace. Hudebního nastudování se ujal místo předchozího **Roberta Jindry** současný hudební ředitel **Marek Šedivý**. Bohužel ho postihla nemoc a provedení premiéry se ujal druhý dirigent **Josef Kurfiřt**. Příležitost, kterou dostal, nepromarnil a představení vedl s energií a soustředěně; dokázal udržet na uzdě všechny nástrahy Smetanovy hudby, zejména ve složitých polyfonních ansámblech.

Scéna **Davidu Baziky** zůstala stejná, z jeviště se na diváka dívají velké podobizny Bedřicha Smetany, jež se barví do červena, když avizují d'ábelský zásah. Poslední scénu bouře a povodně, která svádí k romantickým představám, ponechal scénograf v hladkém, bílém provedení dvou obrovských panelů; rozvírají se, aby otevřely průhled na schody do kláštera. Jinak zůstává scéna

prázdná, jediným kusem nábytku je tu vladařské křeslo, na němž sedává pan Vok, ale občas ho na něm střídá ďábel. Boj o moc mezi ďáblem Rarachem a církví, kterou nepřítel opravdově zastupuje otec Beneš poustevník, by nebyl úspěšný, kdyby nezasáhla moc lásky. Zde se dramatičnost opery mění na romantiku, ke cti režiséra Jiřího Nekvasila je však nutno konstatovat, že se oprostil od romanticko-dramatického vizuálu, vsadil na herecké a pěvecké schopnosti protagonistů a nechal působit sílu a opravdovost hudby. Jeho pohled na inscenaci nepostrádá nadhled a humor. Pro pěvce to je velký závazek, se kterým se vyrovnávají každý po svém. Kostýmy **Marty Roszkopfové** jsou stylizované do historického kontextu. Pánové jsou ve střídém polovojenském stylu a jsou tu jen dvě ženské postavy. Prostý lidový kostým Katušky se ostře odráží od předimenzované Hedviky, jejíž vstup s obrovským kloboukem kontrastuje s charakteristikou postavy, která ji uvozuje. Fantaskní postavy mají kostýmy až příliš expresivní a dávají inscenaci druhý plán, jenž ale není ničím podložený. Jednou jsou tu folklorní postavy bači a oveček, pak operetní vize Katušky i Hedviky a také pekelníků, jejichž balet v choreografii **Jany Tomsové** a **Gianvita Attimonelliho** patří opět do jiného světa.

V roli pana Voka Vítkovce, pána z Růže, exceloval **Jiří Brückler**. Plný a barevný baryton měl žesťový tón, díky němuž hlas získával údernost i jímavost a dokázal obsáhnout i výrazově niterné emoční hnutí myslí při zachování důstojnosti postavy. Mladého rytíře Jarka zpíval **Martin Šrejma** jasným tenorem, probarveným a s přesvědčivým výrazem. Sympatickou postavou byla role Záviše, mladého synovce pana Voka. Tuto kalhotkovou roli zvládala s noblesou i rázností **Anna Nitrová** příjemným a plnokrevným mezzosopranem. Postava hradního Michálka je poněkud diskutabilní, mělo by jít o buffo tenor, ale **Gianluca Zampieri** mu dal tmavší barvu a zatěžkanost v pěveckém i v hereckém ztvárnění, což ho téměř připravilo

o komickou polohu. Jeho dcerou Katuškou byla **Veronika Kaiserová**, jejíž mladistvý tón hlasu bral za srdce, i když celkový projev byl ještě poněkud nevyzrálý. Hedvikou byla **Veronika Rovná**, jejíž ztvárnění role do inscenace nezapadá. Nepomáhá jí už vstupní scéna, kdy na místo očekávaného bezbranného sirotka vstupuje noblesní dáma z přehlídkového mola. Její odstup vůči Vokovi je překvapivý a především její hlasový projev jaksi nesedí. Předimenzovaná dynamika a nepřeslechnutelné tremolo působí nepřirozeně a pojetí postrádá výraz. Povedlo se duo Rarach – Beneš, kdy Raracha zpíval **František Zahradníček**, u něhož byla avizovaná indispozice, přesto zpíval zvučným basem a užíval si roli pekelníka. Roli Beneše zpíval **Martin Gurbal**, jeho Beneš byl poněkud submisivní, a tedy občas i méně znělý, pekelné duo však bylo mistrným pěveckým číslem.

Největší síla opery je v ansámblech a především ve sborech. Smetana opět potvrdil, že tady je jeho doména a naplnil sborové scény komplexní polyfonní fakturou. Byla to především příležitost pro operní sbor, perfektně připravený sbormistrem **Jurijem Galatenkem**, jehož vyrovnanost a plnost zvuku udivovala a pohlcovala publikum. Spolu se sborem zpívali i sólisté, pro něž to mohla být výjimečná příležitost prokázat svoji hudební erudovanost.

Orchestr opery překvapil již v počátku bohatostí zvuku při předehře, sice limitovaným hloubkou orchestřiště, ale následně konvenujícím sólovým projevům pěvců; ty podporoval, ale nikdy nekryl. Dirigent Josef Kurfírt se zhostil premiéry s maximálním nasazením a prokázal smysl pro pohotovost a rovněž pro komplexní a vyvážený hudební celek představení. Je to inscenace, co dokladuje vyzrállost a hudební mistrovství autora i celého operního souboru.

Foto: Martin Popelář